

Тетяна Руменко

У пошуках зимового сну

Tetjana Rumenko

Auf der Suche nach dem Winterschlaf

Aus dem Ukrainischen übersetzt von

Annegret Becker

Illustration

Tetjana Jazura

mauke

Квіточка — маленька бура ведмедичка. Усі нею захоплюються — і мама, і братики-непосидьки Гррр та Бррр. Але особливо Квіточку обожає Бджілка. Ні-ні, зовсім не та смугаста комашка, про яку ви, напевно, подумали. Квіточку обожає Бджілка — дивовижна істота з синім волоссям, зеленими очима й розсипом чудових веснянок.

Щодня Бджілка просто-таки «пурхає» над Квіточкою — пригощає її медом та соковитими яблуками. «Як бомбезно влаштований цей світ! — тішиться ведмедичка. — А особливо круто, що зеленооку бджілку годують бурих ведмедиків».

Квіточка народилася взимку. Теплими весняними й літніми місяцями вона піростала й пізнавала світ. Та ось знову настала зима, і щасливе життя у «Реабілітаційному центрі для бурих ведмедів» — а саме там і жила Квіточка — полетіло шкереберть. Усі чомусь ходили пригнічені та зажурені.

— Ох і кепські справи, — сумно позіхнула одного ранку мама Квіточки — велика бура ведмедиця Шишка.

— Чому, матусю? — поцікавилася ведмежа.

— Хтось украв наш зимовий сон.

— Злодій! Злодій! Десь поруч ховається злодій! — заторочили в один голос невгамовні Гррр та Бррр.

«Негоже красти у ведмедиків сон, — обурилася подумки Квіточка. — Треба його повернути».

Honigpfötchen ist ein kleines Bärenmädchen. Alle sind von ihr entzückt: ihre Mama und ihre beiden zappeligen Brüder Hummbärchen und Brumbärchen. Und ganz besonders Biene ist von Honigpfötchen hingekommen. Nein, nein, nicht das gestreifte Insekt, an das ihr bestimmt denkt. Die Biene, die von Honigpfötchen hingekommen ist, ist ein sonderbares Wesen mit blauen Haaren, grünen Augen und wunderbaren Sommersprossen. Biene umschwirrt Honigpfötchen jeden Tag, bringt ihr Honig und saftige Äpfel.

»Wie fantastisch doch diese Welt ist«, freut sich die kleine Bärin. »Und ganz besonders toll ist, dass Bienen mit grünen Augen Braunbären füttern.«

Honigpfötchen wurde im Winter geboren. In den warmen Frühlings- und Sommermonaten wuchs sie heran und entdeckte die Welt. Dann brach schon der nächste Winter an und das glückliche Leben im Bärenreservat, wo Honigpfötchen lebte, war wie verfliegen. Irgendwie waren alle niedergeschlagen und traurig.

»Ach, die Dinge stehen schlimm«, gähnte eines Morgens die große Braunbärin, Honigpfötchens Mutter.

»Warum denn, Mama?«, wollte das kleine Bärenmädchen wissen.

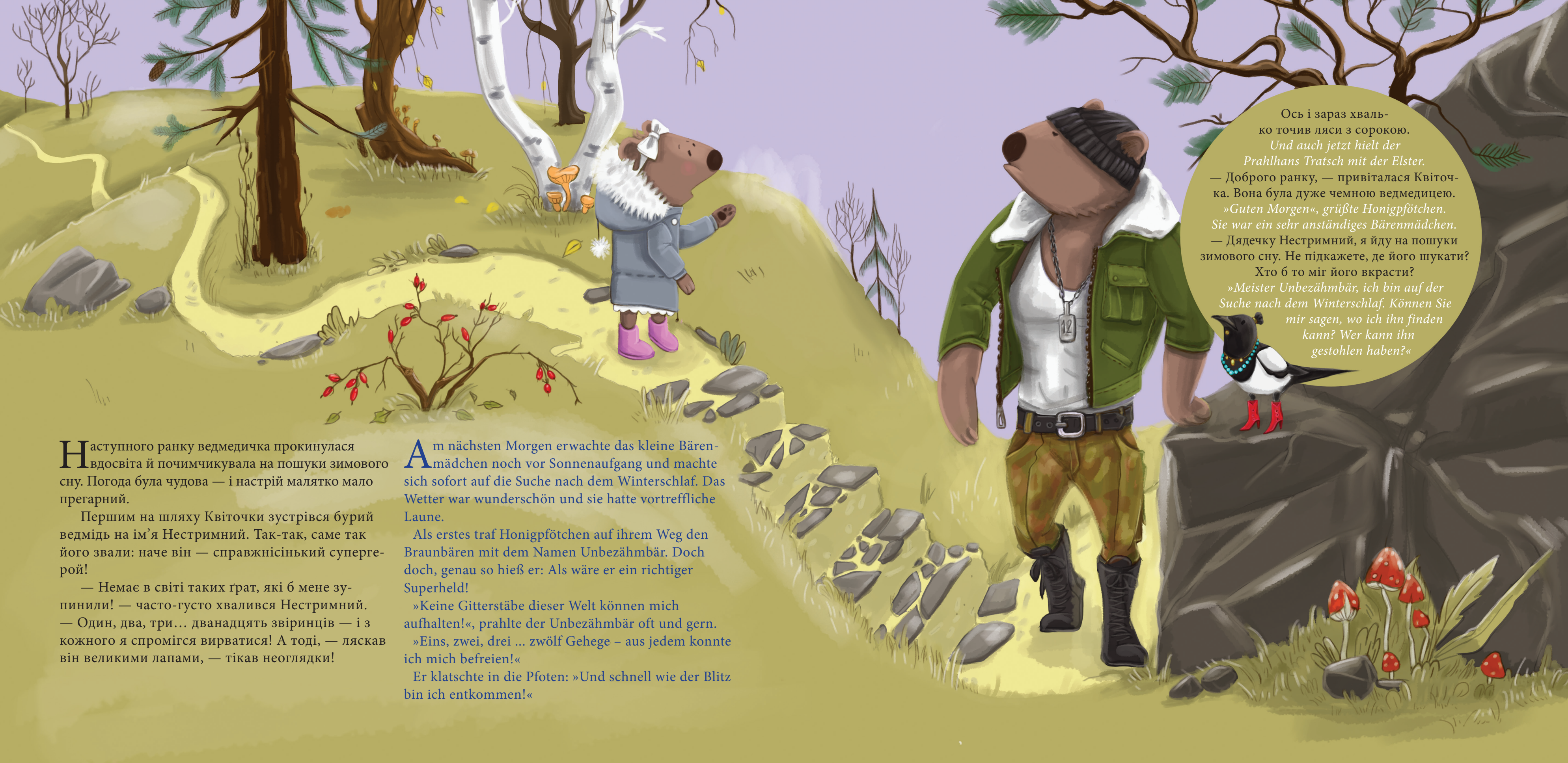
»Jemand hat uns den Winterschlaf genommen.«

»Ein Dieb! Ein Dieb! Irgendwo versteckt sich ein Dieb!«, riefen einstimmig Hummbärchen und Brumbärchen immer wieder, ununterbrochen.

»Es ist nicht gut, den Bären den Schlaf zu rauben.«, dachte sich Honigpfötchen ärgerlich.

»Wir müssen ihn zurückholen!«

Наступного ранку ведмедичка прокинулася вдосвіта й почимчикувала на пошуки зимового сну. Погода була чудова — і настрої малятко мало прегарний.

Першим на шляху Квіточки зустрівся бурий ведмідь на ім'я Нестримний. Так-так, саме так його звали: наче він — справжнісінький супергерой!

— Немає в світі таких ґрат, які б мене зупинили! — часто-густо хвалився Нестримний. — Один, два, три... дванадцять звіринців — і з кожного я спромігся вирватися! А тоді, — ляскав він великими лапами, — тікав неоглядки!

Am nächsten Morgen erwachte das kleine Bärenmädchen noch vor Sonnenaufgang und machte sich sofort auf die Suche nach dem Winterschlaf. Das Wetter war wunderschön und sie hatte vortreffliche Laune.

Als erstes traf Honigpfötchen auf ihrem Weg den Braunbären mit dem Namen Unbezähmbär. Doch doch, genau so hieß er: Als wäre er ein richtiger Superheld!

»Keine Gitterstäbe dieser Welt können mich aufhalten!«, prahlte der Unbezähmbär oft und gern.

»Eins, zwei, drei ... zwölf Gehege – aus jedem konnte ich mich befreien!«

Er klatschte in die Pfoten: »Und schnell wie der Blitz bin ich entkommen!«

Ось і зараз хвалько точив ляси з сорокою.
Und auch jetzt hielt der Prahlhans Tratsch mit der Elster.
— Доброго ранку, — привіталася Квіточка. Вона була дуже чемною ведмедичею.
»Guten Morgen«, grüßte Honigpfötchen. Sie war ein sehr anständiges Bärenmädchen.
— Дядечку Нестримний, я йду на пошуки зимового сну. Не підкажете, де його шукати? Хто б то міг його вкрасти?
»Meister Unbezähmbär, ich bin auf der Suche nach dem Winterschlaf. Können Sie mir sagen, wo ich ihn finden kann? Wer kann ihn gestohlen haben?«

— Слухай сюди, малечо! — пихато відповів ведмідь. — Дядько Нестримний не з однієї калюжі воду пив — завиграшки скажу тобі, хто вкрав наш сон. Людина — оце злодюга! Зроду-віку не бачив я нікого страшнішого — схопить, бебехи надсадить та сховає за ґратами. Г-р-р-р! — сердито загарчав ведмідь, очевидно, пригадуючи свої численні пригоди.

»Hör mal her, Kleine,«, sagte der Bär überheblich, »Meister Unbezähmbär hat schon aus vielen Pfützen getrunken. Ich kann dir sagen, wer unseren Schlaf geklaut hat. Das war der Mensch, der Schurke! Noch nie, seit Bäregedenken, habe ich jemand Schlimmeren gesehen. Er fängt uns ein, schlägt einem in die Magengrube und sperrt uns hinter Gitter. B-r-r-r!« So brüllte der Bär wutschnaubend. Offensichtlich erinnerte er sich an seine zahllosen Abenteuer.

«Ляки-жахи! Схоже, ми маємо справу зі справжнім лиходієм!» — жахнулася подумки Квіточка. Вона була впевнена, що ніколи в житті не зустрічала людей, тому після таких слів її уява намалювала моторошних монстрів. Ведмедичка ввічливо подякувала дядькові, та все ж вирішила перевірити, чи правду він каже, і квапливо рушила далі.

»Oh Schreck! Es sieht ganz so aus, als hätten wir es mit einem schlimmen Übeltäter zu tun«, dachte Honigpfötchen bei sich und ihr schauderte. Sie war sich sicher, dass ihr im Leben noch nie ein Mensch begegnet war, denn nach diesen Worten stellte sie sich darunter unheimliche Monster vor. Das kleine Bärenmädchen bedankte sich höflich bei dem Meister und beschloss zu prüfen, ob er die Wahrheit gesagt hatte, und ging schnell weiter.

